

HỒI 12

Lão Yêu Cự Hoạt

Trong nháy mắt, tinh thần và nhục thể của Từ Tử Lăng đều rơi vào một trạng thái trước giờ chưa từng có.

Gã cảm thấy thân thể và tinh thần như hòa nhập làm một, hóa thành một sức mạnh tuôn trào mãnh liệt.

Nhãn thần gã chợt sáng rực, xông thẳng vào giữa hơn mười tên lưu manh ác hán. Trong mắt gã giờ đây dường như bọn chúng không còn đáng sợ nữa, thậm chí gã còn cảm thấy mình như đã thăng lên một cảnh giới khác, động tác nhanh hơn bọn kia gấp bội, hơn nữa còn nắm rõ góc độ và thời gian của mỗi thứ binh khí, cách khống chế và phá giải, nhận định xem ai mạnh ai yếu.

Nhưng đáng tiếc một điều là gã không biết làm sao để lợi dụng bản lĩnh đột nhiên xuất hiện này.

Nhiệt lưu từ lòng bàn chân trái dẫn đi khắp cơ thể.

Tên ác hán đầu tiên cũng là tên có võ công khá nhất, tay cầm một cây đại phủ vung lên, thoát tả thoát hữu, phủ còn chưa đến, khí kinh và phá phong sắc lạnh đã vù vù bên tai, làm mặt gã rần rạt.

Tất cả cảm giác đều tăng lên theo cấp số nhân.

Trong một sát na ngắn ngủi, đầu gã chợt hiện ra Huyết Chiến Thập Thúc mà Lý Tịnh đã truyền dạy, hết sức tự nhiên sử ra một chiêu Phong Mang Tất Lộ, bảo đao vạch ra một đường chém tới.

"Đình!".

Đao phủ giao kích!

Từ Tử Lăng không ngờ mình thật sự có thể cản đỡ được đại phủ của địch nhân, trong lòng đang vui sướng thì tên kia đột nhiên vận tay, một cỗ lực lớn khủng khiếp truyền qua, bảo đao của gã liền thoát thủ bay đi.

Từ Tử Lăng hồn phi phách tán, không liệu được rằng bản thân rõ ràng biết được biến hóa tiếp sau của đối phương, nhưng lại không biết ứng phó thế nào, vừa mới tiếp một chiêu đầu tiên đã bị mất binh khí.

Đại phủ lại chém tới.

Hai tên khác cũng chia hai bên tả hữu xông lên, một đao một thiết luyện¹, hùng hổ lao tới tấn công Từ Tử Lăng, tuyệt không vì hấn niên kỷ còn nhỏ mà lưu lại chút tình.

Trong lúc sinh tử quan đầu, Từ Tử Lăng vội ngấm chuẩn bộ vị, không tiến mà thoái, lăn mình xuống đất, luồn qua khoảng trống giữa hai tên địch, lộn vào giữa trùng vây của đám địch.

Ba kẻ kia đều đánh vào khoảng không, hụt bước lao lên phía trước hai bộ rồi mới thu thế quay đầu lại được.

Những tên khác liền vung đao vung kiếm khép chặt vòng vây lại.

Từ Tử Lăng nhảy lên phía trước, chỉ thấy trái, phải, giữa đều là đao quang kiếm ảnh, liền vội vàng thoái hậu.

“Bịch!”.

Lung gã đập mạnh vào một bức tường dày. Từ Tử Lăng thấy không thể thoái lui được nữa, bèn buông xuôi, ngồi phệt xuống đất.

Đầu tiên gã nghĩ đến Khấu Trọng, sau đó là mẹ của gã và Tổ Tổ, Lý Tĩnh.

Khi gã đang thầm than mạng mình thôi đã ô hô ai tai thì chợt thấy trước mắt hoa lên.

Một người đầu đội mũ cao, niên kỷ ước chừng năm mươi, gương mặt cổ sơ², lại có vẻ hơi cứng nhắc, tựa như từ trên trời rơi xuống đứng chắn giữa bọn ác hán đang điên cuồng lao lên vào Từ Tử Lăng. Y còn đủ thời gian quỳ xuống, đối mặt với gã, lộ ra một nụ cười ôn hòa, hoàn toàn tương phản với vẻ mặt khắc khổ, lạnh lùng của y. Lúc này hai đao, một kiếm, một xích sắt bởi không kịp thu thế nên toàn bộ đều đánh thẳng vào lưng của người mới đến.

Cả bốn gã ác hán đồng thanh kêu thảm, miệng hộc máu tươi, bay lộn về phía sau, còn binh khí thì toàn bộ rơi cả vào tay quái nhân mới xuất hiện.

¹ Xích sắt.

² Dày dặn phong sương, khắc khổ.

Những tên ác hán còn lại đâu từng thấy qua thứ võ công nào thần kỳ như vậy, sợ hãi thối lui liên tiếp, tuy vậy nhưng trận thế vây công của bọn chúng vẫn chưa hoàn toàn bị phá giải.

Người kia khẽ vỗ vai Từ Tử Lăng, đỡ gã dậy, còn phủ bụi trên vai cho gã nữa, thái độ vô cùng ôn nhu tử mỉ.

Bốn gã ác hán vừa bị chấn bay ra xa kia đều nằm bất động dưới đất, chẳng hề động đậy cái nào. Xem ra thì cũng hung đa cát thiểu.

Người kia khẽ mỉm cười, cất giọng ôn hòa hỏi:

- Người tên Từ Tử Lăng đúng không?

Từ Tử Lăng giơ tay đầu óc trống rỗng, chỉ biết hoang mang gạt đầu.

Một tên ác hán đứng sau chợt lớn tiếng hỏi:

- Dám hỏi, bằng hữu là người ở đây nào vậy?

Khoé miệng người kia hiện lên một nụ cười lạnh lùng, bởi vì y đứng quay lưng vào lũ ác hán nên chỉ có mình Từ Tử Lăng nhìn thấy, gã thậm cảm giác được rằng cái người “trượng nghĩa xuất thủ” trước mặt mình đây cũng không phải người tốt thật sự gì cả.

Chỉ thấy y phản thủ gạt ra một cái, những binh khí kia đều lọt hết cả vào bàn tay to bè của y tựa như đao kiếm sắc bén chẳng hề hấn gì đến y vậy. Chỉ nghe y nói với vẻ hết sức bình thường:

- Bản nhân Đỗ Phục Uy, các người đi gặp Diêm Vương thì nhớ đừng quên cái tên này.

Từ Tử Lăng nghe mà như sét đánh ngang tai.

Đỗ Phục Uy không phải là đại đầu lĩnh của nghĩa quân Giang Hoài, chủ nhân cũ của Lý Tịnh hay sao? Y vừa dẫn quân đánh hạ Lịch Dương khiến người người phải hốt hoảng đào vong, tại sao đột nhiên lại đơn thân độc mã xuất hiện ở chốn này? Chẳng những cứu gã mà còn biết cả tên gã nữa?

Lúc gã đang nghĩ vẩn vơ thì Đỗ Phục Uy đã lùi lại nhanh như điện chớp, đung mạnh vào một hán tử đứng cách đó chừng hơn trượng.

Hán tử đó lập tức thổ huyết, người bắn văng lên không, toàn thân vang lên tiếng xương cốt gãy vụn.

Đám ác hán lúc này chỉ hận sao mình không có thêm một cặp chân nữa, hoảng hốt chạy tứ tán hồng thoát mạng.

Đỗ Phục Uy vung tả thủ lên, bốn thứ binh khí trong tay liền thoát thủ bay đi, phân biệt cắm vào lưng bốn tên ác hán phía bên trái, xuyên từ phía sau ra phía trước, thủ đoạn tàn độc vô song nhưng cũng thập phần chuẩn xác, khiến người ta phải le lưỡi thán phục.

Từ Tử Lăng thắm nhủ lúc này mà không đi thì còn đợi lúc nào nữa, nghĩ đoạn liền đứng dậy phóng bước chạy ra cửa thành.

Tiếng kêu thảm vang lên không ngớt sau lưng gã.

Trận đồ sát tàn nhẫn của Đỗ Phục Uy làm Từ Tử Lăng mất hết cả can đảm, ngay cả quay đầu lại nhìn gã cũng không dám, chớp mắt gã đã chạy vào giữa đám nạn dân đang tranh nhau tiến về phía thành môn, chen chúc một hồi, cuối cùng gã cũng đến được quan đạo để ra thành.

Giờ đây hy vọng duy nhất của gã chính là tìm được Khấu Trọng, sau đó chạy được bao xa thì chạy, vĩnh viễn không gặp lại tên đại ma đầu đó nữa.

Đột nhiên bên tai gã vang lên thanh âm dễ sợ của Đỗ Phục Uy:

- Cước trình của tiểu huynh đệ cũng nhanh quá!

Từ Tử Lăng dừng lại, lại nhìn quanh quất, nhưng không hề thấy Đỗ Phục Uy đâu.

Đột nhiên gã phát hiện những người xung quanh đều đang kinh hãi nhìn lên đỉnh đầu mình, Từ Tử Lăng sực tỉnh, hồn phi phách tán chưa kịp có bất kỳ hành động gì thì Đỗ Phục Uy đã nhảy xuống, vươn tay chụp lấy bối tâm gã.

Năm đạo khí kinh tuôn trào vào cơ thể gã.

Đầu tiên, Từ Tử Lăng cảm thấy như mất hết khí lực, sau rồi gan bàn chân trái nóng rực lên, tiếp đó là gan bàn chân phải mát rượi, rồi gã lại thấy mình tràn trề khí lực, giẫy giụa dữ dội hồng thoát ra khỏi bàn tay của họ Đỗ.

Đỗ Phục Uy "hừ" một tiếng, tiếp tục dồn chân khí vào nội thể gã.

oOo

Khấu Trọng điều khiển xe ngựa đi vào một bìa rừng rồi nhảy xuống.

Tổ Tổ kinh hãi hỏi:

- Đệ muốn đi đâu?

Khấu Trọng bước lại gần Tổ Tổ, cúi đầu nhìn Lý Tịnh vẫn hôn mê nằm trong lòng nàng một cái rồi ngẩng đầu lên nghiêm mặt nói:

- Đệ thấy Tiểu Lăng lần này hung đa cát thiếu rồi, giờ đệ phải quay lại báo cừu cho hần, tử tử hãy cho xe chạy vào sâu trong rừng, đợi Lý đại ca tỉnh lại rồi nghĩ cách chạy trốn sau.

Gã cho tay vào bọc lấy ra hai thỏi ngân lượng ném lên thùng xe rồi quay đầu bỏ đi, không lý đến tiếng kêu thảng thốt của Tổ Tổ nữa.

Gã quay lại quan lộ, chạy ngược dòng người, hướng về phía thành môn.

Nhiệt lệ không ngừng tuôn rơi.

Đôi chân càng chạy càng nhanh.

Bốn bề đều là người xe đang tranh nhau đường đi, nhưng tựa hồ không có chút can hệ gì đến gã, song phương tựa như đang sống trong hai thế giới hoàn toàn khác nhau vậy.

Không ai có thể hiểu được tình cảm sâu đậm của gã và Từ Tử Lăng.

Khi gã vừa chạy tránh một chiếc xe, nhảy xuống bìa rừng thì một cánh tay từ trong rừng thò ra, giữ chặt gã lại.

Tiếp đó là cả người gã bị kẹp chặt, toàn thân mềm nhũn.

Gã ngẩng đưa mắt nhìn sang, còn chưa kịp nhìn rõ dáng vẻ người đang cầm giữ mình thế nào thì đã thấy cái đầu Từ Tử Lăng thò ra dưới nách kẻ ấy, liên tục nháy mắt biểu thị ý có nguy hiểm.

"Bịch! Bịch!".

Cả hai gã bị ném xuống một bãi cỏ ở bìa rừng, ngã lăn lộn đến đầu vầng mắt hoa, khó khăn lắm mới bò dậy được.

Hai gã đưa mắt nhìn quanh khắp bốn bề, không thấy Đỗ Phục Uy đâu, vội hét lớn một tiếng, quay người chạy trốn chết.

Chợt Khấu Trọng ngã huych xuống đất.

Từ Tử Lăng đã chạy được hơn mười trượng, thấy vậy lại quay đầu chạy ngược lại, lúc gã đỡ Khấu Trọng dậy mới biết họ Khấu đã mất đi tri giác.

Từ Tử Lăng chán nản ngồi phệt xuống đất.

Đôi chân của Đỗ Phục Uy hiện ra trước mắt gã.

Từ Tử Lăng thở hổn hển nói:

- Người muốn gì?

Đỗ Phục Uy nhặt giọng nói:

- Người có thể đi rồi!

Từ Tử Lăng sững người, ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt lạnh băng của họ Đỗ, thử hỏi lại một lần nữa:

- Ta có thể đi sao?

Đỗ Phục Uy gật đầu:

- Đúng vậy! Người có thể đi, nhưng chỉ một mình người mà thôi.

Từ Tử Lăng kiên quyết nói:

- Ta tuyệt đối không bán bạn cầu vinh đâu.

Đỗ Phục Uy ngồi xuống, mỉm cười nói:

- Kinh nghiệm giang hồ của người quá ít ỏi rồi, chỉ một chiều là đã khiến người nói tuốt ra quan hệ của người với tên họ Khấu này. Được rồi! Bây giờ ta hỏi một câu, người đáp một câu, không được ngần ngừ do dự, bằng không ta sẽ chặt chân chặt tay của bạn người, khiến hấn trở nên tàn phế suốt đời.

Từ Tử Lăng sợ hãi nói:

- Ta nói sai thì liền can gì tới hấn? Chuyện này không phải quá bất công hay sao?

Đỗ Phục Uy làm như không có gì nói:

- Trước giờ thế gian này đâu có chuyện gì là công bằng chứ? Bằng không lấy đâu ra người làm hoàng đế, lấy đâu ra kẻ ăn mày? Người đừng tưởng mình có thể tùy tiện trả lời là được, đợi lát nữa ta làm cho Khấu Trọng tỉnh lại, chỉ cần đối chiếu khẩu cung là biết ngay người có hồ ngôn loạn ngữ hay không. Chỉ cần phát hiện người nói dối một câu, ta sẽ móc

một con mắt của hắn, nói dối hai câu thì chân và tay hảo bằng hữu của ngươi sẽ lia cơ thể hắn.

Từ Tử Lăng nghe mà tóc gáy dựng ngược, so về sự tàn ác vô tình với kẻ này, e rằng những kẻ trước đây ở Dương Châu được gọi là nhân vật bá đạo đều biến thành đại thiện nhân hết cả.

Đỗ Phục Uy trầm nhủ: "Tên tiểu tử ngươi đâu dám không nghe lời?"

Y vốn không muốn hạ sát đám lưu manh ác bá truy sát Từ Tử Lăng lúc này, nhưng chỉ vì muốn Từ Tử Lăng nhận định y là kẻ sát nhân tàn nhẫn, gia tăng áp lực lên gã nên y mới đánh phải làm vậy. Hai gã bị Vũ Văn Hóa Cập truy bắt, rồi lại được Cao Lệ La Sát Nữ Phó Quân Sước cứu thoát, chuyện này đã chấn động cả giang hồ, đặc biệt là nó còn liên can đến cả Dương Công Bảo Khố, nên khiến Đỗ Phục Uy rất quan tâm. Vì thế sau khi nghe thủ hạ tả lại dung mạo hai gã, liền đích thân đuổi tới, vừa hay gặp phải bọn Từ Tử Lăng, Khấu Trọng đang đưa Lý Tịnh nằm hôn mê bất tỉnh ra khỏi thành.

Lúc này, thấy Từ Tử Lăng đang sợ hãi co mình lại, Đỗ Phục Uy cố nén sự hung phấn trong lòng lại, cất giọng đều đều hỏi:

- Tại sao Vũ Văn Hóa Cập lại truy bắt hai người?

Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn Khấu Trọng, chán nản nói:

- Vì một cuốn sách quý quái!

Đỗ Phục Uy cố ý để lộ ra một cánh tay, biểu thị về ta đây không gì là không biết, ra vẻ không quan tâm gì nói:

- Chính là Trường Sinh Quyết mà tên bạo quân muốn có phải không? Tên bạo quân này chẳng những tàn bạo vô lương mà còn ngu muội phi thường nữa? Trường sinh bất tử ư? Thật là hết sức hồ đồ!

Rồi y lại hỏi tiếp:

- Chân khí nội gia của ngươi là do ai truyền cho?

Chỉ dựa vào những câu hỏi này của Đỗ Phục Uy đã biết y không phải là kẻ đơn giản. Y không hỏi một cách tuần tự mà sử dụng phương pháp đột kích, khiến đối phương không thể dự đoán ra câu hỏi tiếp sau mà chuẩn bị đáp án từ trước. Từ Tử Lăng quả nhiên ngây người ra, nhưng vừa thấy ánh mắt lạnh lùng của họ Đỗ, gã vội xua tay nói:

- Đừng! Để ta nói! Là mẹ ta truyền cho ta!

Lần này thì đến lượt Đỗ Phục Uy ngăn người:

- Mẹ của ngươi?

Từ Tử Lăng biết cuối cùng cũng không giấu diếm được tên ma vương này, bèn thở dài, kể hết quá trình gặp gỡ Phó Quân Sước thế nào cho y nghe, nói đến đoạn Phó Quân Sước qua đời, hai mắt gã đỏ lựng lên, chút nữa thì nước mắt tuôn trào. Gã xúc động đến độ quên rằng Đỗ Phục Uy tuyệt đối không phải là đối tượng để mình thổ lộ tâm tình.

Nào ngờ Đỗ Phục Uy lại vươn tay về phía hai mắt Khấu Trọng, lắc đầu nói:

- Ngươi đang nói dối!

Từ Tử Lăng cả kinh, vội chỉ tay lên trời nói:

- Nếu ta nói dối nửa lời, chết không toàn thân.

Đỗ Phục Uy không phải không tin lời gã nói, chẳng qua chỉ là muốn giở chút thủ đoạn, uy hiếp Từ Tử Lăng để moi ra được những vấn đề quan trọng. Y nghe gã nói vậy liền chậm rãi hỏi:

- Chân khí trong nội thể ngươi mà Cửu Huyền Chân Khí của Cao Lệ Dịch Kiếm Đại Sư Phó Dịch Lâm hoàn toàn không có quan hệ, làm sao mà do La Sát Nữ truyền được?

Từ Tử Lăng thở phào nhẹ nhõm, thầm nhủ: "thì ra là vậy?", nghĩ đoạn thở dài một hơi, nói:

- Mẹ truyền dạy cho chúng ta Cửu Huyền Tâm Pháp nhưng chưa nói cho chúng ta phương pháp luyện công, vì không có manh mối nên đành phải luyện theo các đường tuyến chỉ thị của đồ hình bên trong Trường Sinh Quyết. Thật tình chính là như vậy, ngươi không tin thì ta cũng chẳng có cách nào cả.

Đỗ Phục Uy hai mắt sáng rực lên, nhưng vẫn ra vẻ không quan tâm nói:

- Thật đúng là truyện lạ trong thiên hạ, thì ra Trường Sinh Quyết lại là bí kíp võ công, chỉ tiếc một điều dù ta có được nó cũng chẳng có thể sử dụng, trừ phi là ta chịu phế bỏ toàn bộ võ công hiện giờ. Hừ! La Sát Nữ có đề cập đến chuyện Dương Công Bảo Khố với hai người không? Cho dù không nói cũng không sao, ta có thể đào mộ của ả ta lên, thế nào cũng có thể tìm ra được manh mối gì đó.

Từ Tử Lăng kinh hãi thốt:

- Ngươi sao có thể làm vậy?

Đúng vào lúc này, gã chợt thấy Khấu Trọng khẽ run lên, dường như là đã tỉnh lại.

Đỗ Phục Uy đứng quay lưng về phía Khấu Trọng, tự nhiên là không nhìn thấy, y vẫn ra vẻ nhàn nhã nói:

- Vậy thì ngươi hãy nói ra đi! Nhập thổ vi an, đương nhiên không làm phiền đến mẹ ngươi là tốt nhất rồi!

Từ Tử Lăng cúi đầu thở dài than:

- Ta đầu hàng! Có điều ngươi phải thả bọn ta ra đây. Dương Công Bảo Khố chính là ở Quan Đế Miếu trong Dương Châu thành, chỉ cần dịch tượng thần sang một bên là có thể thấy địa đạo đi vào Bảo Khố. Mẹ đang trên đường đi tới đó lấy bảo vật nên mới gặp phải chúng ta. Không tin, ngươi cứ đánh thức Khấu Trọng dậy đối chứng khẩu cung xem? Ngươi làm hấn bất tỉnh lâu vậy, liệu có xảy ra chuyện gì không?

Đỗ Phục Uy ngăn người:

- Dương Châu thành? Chuyện này thật khó mà tưởng tượng được, hà!

Nói đoạn liền bật ngón tay bắn ra một đạo kinh phong, Từ Tử Lăng lập tức hôn mê bất tỉnh. Cũng không biết trôi qua bao lâu, Từ Tử Lăng lại tỉnh dậy, chỉ thấy Khấu Trọng đang ngồi gục đầu bên cạnh, còn Đỗ Phục Uy thì đang ngửa mặt nhìn trời, không biết là đang nghĩ ngợi điều gì.

Khấu Trọng thở dài nói:

- Tiểu Lăng! Ta xin lỗi! Vì cái mạng nhỏ của ngươi mà ta đã đem cái bí mật ở Quan Đế miếu nói ra rồi.

Đỗ Phục Uy chợt quát lớn:

- Câm miệng! Nếu ta còn nghe thấy hai ngươi nói tới ba chữ đó, ta sẽ giết ngay lập tức!

Đoạn lại gất giọng quát:

- Đứng dậy cho ta!

Hai gã thấp thỏm đứng dậy, không biết y có định sát nhân diệt khẩu hay không.

Đỗ Phục Uy song mục phát xạ hàn quang, lạnh lùng nhìn hai gã mấy lượt, thấy hai gã run lên vì sợ mới nhẹ giọng nói:

- Hai tên tiểu tử các ngươi dẫn ta đi lấy Trường Sinh Quyết rồi có thể khôi phục tự do.

Từ Tử Lăng thốt lên:

- Không phải ngươi nói là Trường Sinh Quyết không có ích gì cho ngươi sao?

Đỗ Phục Uy mỉm cười nói:

- Xem một chút cũng tốt mà. Từ bây giờ trở đi, các ngươi hãy gọi ta là cha, ta bảo gì các ngươi phải làm nấy, có hiểu chưa? Nào, gọi mấy tiếng cha cho ta nghe xem!

Hai gã đưa mắt nhìn nhau, thậm nhủ kẻ thức thời mới là hào kiệt, bèn miễn cưỡng gọi một tiếng "cha", nhưng trong lòng đều không khỏi sinh lên cảm giác nhận giặc làm cha.

Đỗ Phục Uy cảm thấy mãn ý vô cùng, cười ha hả nói:

- Ngoan lắm, để cha dẫn hai con tới tửu quán ăn cho no bụng rồi mới lên đường! Ồ, trời cũng sắp sáng rồi kìa! Trước khi mặt trời lên chúng ta còn phải đi hơn trăm dặm đường nữa đó!

- o O o -